

Alice Claytonová *Sexy* MLÉKAŘ

*Pikantní,
vtipná
a bláznivá!*

Od autorky
bestselleru
NABÍJEČ!

Mladá fronta

Sexy mlékař

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Alice Claytonová

Sexy mlékař – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

alice claytonová

**SEXY
MLÉKAŘ**

alice claytonová

SEXY MLÉKAŘ

MLADÁ FRONTA

Přeložila Alžběta Vargová

Copyright © 2016 by Alice Clayton
Translation © Alžběta Vargová, 2019

ISBN 978-80-204-4245-1 tištěná verze
ISBN 978-80-204-5442-3 ePub
ISBN 978-80-204-5444-7 mobi
ISBN 978-80-204-5443-0 ePDF

*Pro Neens, Lolo a PQ.
Uvidíme se ve Věži hrůzy.*

kapitola jedna

„Mohla bys trochu vytáhnout žaluzie? Zapadá slunce, bude tu pěkný výhled.“

„Myslíš pěkný výhled na tebe?“ škádlila mě Liz a pustila měkké odpolední slunce do naší zasedačky.

Ze čtyřicátého sedmého patra nad řekou Hudson byl vidět setsakra pěkný západ slunce. Místnost díky němu působila přívětivě a útulně. Který klient by dokázal odolat, když se za mnou objeví úžasný výhled na Manhattan? Obzvlášť když mi jeden sluneční paprsek přistane přímo ve výstřihu jako nějaké boží znamení.

Stážista, který do mě byl zakoukaný, zalapal po dechu – zřejmě mi zase koukal na prsa.

„Oči nahoru, mladej.“ Na chvilíčku mi ho bylo líto. Začervenal se, klopýtal ven z místnosti a koktavě sliboval, že se vrátí se svázanými kopiemi návrhu, o který jsem ho už dřív žádala. Většinou se mu dařilo svůj pohled kontrolovat. Většinou.

„Chudák koloušek, je do tebe blázen,“ zahihňala se Liz a upravovala jeden z kruhových diagramů, které byly opřené o stěnu. Dokonce i v době lesklých barevných profesionálních tisků a powerpointových prezentací nic nepřekoná obří kruhový diagram na stěně, který klientům ukáže, že jste se na ně připravili.

A já byla opravdu připravená. Šlo o novou reklamní kampaň pro firmu T & T Sanitation, která byla jedním z největších distributorů přenosných toalet na Severovýchodě. Klidně se smějte, ale jde o neuvěřitelně lukrativní podnikání. A navíc se spoustou konkurence. T & T Sanitation celé roky šlapali na paty firmě Mr. John's Portaloo, jejich tržby vždycky skončily na druhém místě. Letos se rozhodli je definitivně porazit. A proto jsem přišla na řadu já.

Vybalila jsem fotografie natištěné na pěnovou hmotu (padesát na sedmdesát) a nechala je otočené lícem dolů, zatímco jsem aranžovala stojany. Když byly všechny rozmístěny, začala jsem fotky postupně obracet. Liz se vrátila s rukama plnými letáček a málem vypadla ze svých značkových botiček Jimmy Choo.

„Do prdele.“

Široce jsem se usmála. „Přesně tak.“ Doslova jsem zakryla celou místnost fotkami toi-toiek umístěných na těch nejstylovějších místech ve městě. Zoo v Bronxu, botanickou zahradou v Brooklynu, dokonce i na trávníku před radnicí.

„Páni, ty jejich záchody se dostanou fakt všude,“ vydechla Liz, když se prošla po místnosti a očima přejela všechny obrázky. „Už to viděl Dan?“

„Ne, Dan to ještě neviděl,“ ozval se nevěřící hlas zpoza dveří. „Dan to ještě neviděl, ale moc rád by věděl, proč má stěny zakryté toi-toikami.“ Ve dveřích stál můj šéf a brada se mu při pohledu na jeho okupovanou kancelář mírně třásla.

„Věděl jste, že jsem s tím chtěla začít, Dane.“ Přispěchala jsem k němu a podala mu jeden z tištěných návrhů. „Základem nové kampaně je dostat do středu pozornosti věci, o kterých nikdo nechce v souvislosti s jejich produktem mluvit, ale které přitom lidi nejvíce zajímají.“

„Obrázky přenosných toalet,“ prohlásil s rozšířenýma očima. Pravda, má ve mě velkou důvěru. Ale až tak velkou...?

Povzbudivě jsem přikývla. „Fotografie jejich produktu umístěné po celém městě. Přesně toho, co získáte, když si najmete T & T Sanitation: vysoce kvalitní přenosné hygienické zařízení, které není vůbec tak nevkusné, jak by se mohlo zdát. Díky jeho designu budou zákazníci hledat tisíce důvodů, proč ho potřebují. Všimněte si, že tyhle záchodky vypadají mnohem líp než ty, které si obvykle vybavíte. Jsou moderní, čisté, pěkné, souměrné.“ Ukázala jsem na mentolově zelený záchodek, který se tyčil na horizontu západní části Central Parku. „Tohle budete potřebovat na svatbě svojí dcery. Budete to potřebovat na piknik v Den nezávislosti. Dokonce i starosta ho používal, když opravovali radnici.“

Stážista Rob přispěchal zpátky s očima pevně přilepenýma na místo mezi máma očima. Tlumeně prohlásil: „Už jsou tady“ a pak si uvědomil, kde se to ocitl. „Pane jo, to je toi-toiek!“

„To tedy je,“ odpověděl Dan odměřeně a setkal se pohledem se mnou. *Koukej, ať to zabere*, říkal mi.

Rozumím a беру na vědomí, odpověděly moje oči.

Liz se neúspěšně pokusila potlačit zahihňání. Shlukli jsme se kolem sebe v zasedací místnosti.

Alespoň se mi už nikdo nedíval na prsa. Což bylo poprvé.

Nakonec fotky zabraly. Zatímco marketingový tým pana Caldwell, prezidenta T & T Sanitation, zíral v němém úžasu, on sám přešel k obrazu záchodku před Trump Tower na Páté Avenue a vybuchl smíchy. „Už teď se mi ten nápad líbí,“ prohlásil. On i já jsme se naladili na stejnou vlnu. Zbývalo naladit ještě ostatní.

Několik následujících minut jsem strávila detailním popisem kampaně: reklam v televizi, v rádiu a na internetu. Sestavila jsem plán, díky kterému budou lidé o produktu pana Caldwell mluvit a který zůstane v myslích zákazníků ještě dlouho poté, co odezní první reklamní vlna. Každou otázku jsem úspěšně zodpověděla buď sama, nebo někdo z mého týmu. Mysleli jsme na každý detail a byli připraveni na každou možnost. Věděli jsme, že naše kampaň bude úplně odlišná od toho, co kdy jakákoli jiná firma připravila pro propagaci přenosných toalet.

Dan seděl na svém obvyklém místě a občas něco prohodil, ale jako vždycky mě nechal převzít velení. Moje „výstava“ ho sice překvapila, ale jakmile byli klienti v místnosti, stoprocentně mě podpořil. Teď se potají usmíval, když pozoroval, jak je získávám na svou stranu, a jeho úsměv mi říkal, že jsem to zvládla.

„Nakonec jistě pochopíte, že nikdo jiný by pro vás nepřipravil tak unikátní a specifickou kampaň jako my v Manhattan Creative Group.“ Trochu jsem se naklonila přes stůl a s malou jiskřičkou v oku pohlédla přímo na pana Caldwell. „Za těchto okolností můžeme konkurenci klidně pomlouvat.“ Místnost ztichla. Cítila jsem na sobě oči všech účastníků, včetně stážisty Roba. Ty jeho byly asi třicet centimetrů pod mýma očima. Co už.

Pan Caldwell se naklonil přes stůl a napodobil tak mé držení těla. „Kruhové diagramy mám opravdu rád.“ Jeho oči se zatřpytily.

O dvě hodiny později zazvonil telefon. Firma T & T Sanitation se nyní mohla oficiálně řadit mezi klienty MCG.

* * *

Na celém širém světě není nic krásnějšího než říjnový Manhattan. Šťastně jsem vydechla, když jsem vyšla ze stanice metra na Fourteenth Street spolu se všemi ostatními, kdo mířili do centra vstříc pátečnímu odpolední a celí se trásli na víkend. Jakmile jsem opustila zvětralý vzduch a pach nesčetných těl v podzemí a vynořila se do slunečního světla, připadala jsem si jako v nebi. Do mého bytu to bylo sotva šest bloků. Zpomalila jsem. Jako obvykle jsem zastavovala

u výloh obchodů a kývnutím zdravila majitele, které jsem znala. Některé jen od vidění, ale mnohé i jménem. V jejich obchodech jsem často nakupovala.

Nikdy jsem nechápala, jak může mít někdo strach přijít do New Yorku. Já se ve městě narodila a vyrostla v něm. Zkoušela jsem ho vnímat očima ostatních jako hlučné, drzé a betonové monstrum. Viděla jsem však vzrušení, život, energii a architektonické skvosty. Kamarád z vysoké se mě jednou zeptal: „Vždyť má jenom dvacet kilometrů na délku a tři kilometry na šířku. Nenudí tě, že se každý den díváš na to samé?“

Napřímila jsem se a odpověděla mu: „Má 21,5 kilometru na délku a 3,7 kilometru na šířku – nejširší je poblíž Fourteenth Street. Koho Manhattan nudí, ten si ho nezaslouží.“

S blázný se nepřátelím.

Kráčela jsem ulicemi a jako už tisíckrát si všimla, jak kouzelná moje čtvrť je. Ten, kdo má New York jen za nekonečné bloky betonu a výškových budov, zřejmě nikdy nestrávil čas v centru. Nebo v Midtownu nebo na Upper West Side. Nebo na Upper East Side. Ať se ocitnete na jakémkoli místě mého ostrova, můžu vám garantovat, že budete jen pár bloků od parku. Narazíte na zelený prostor. Na starý a krásný hnědý pískovec. Na stoletou hospodu. Komunitní bydlení. Neuvěřitelná historie se skrývá doslova na každém rohu. Ve městě, které bylo samá hrana a pravý úhel, jsem žila v zákoutí plném křivek a zataček, kde se ulice jemně vlnily a dopravní značky nebylo možné pochopit. Bydlela jsem mimo klasickou šachovnici města, ve čtvrti, která byla postavená dříve, než město získalo svůj příjemně pravidelný půdorys. Ve West Village.

A právě na tomto místě se nacházel krámek se sýrem, který jsem zbožňovala snad nejvíc na celé planetě. Obchod se sýrem, kvůli němuž jsem ze své obvyklé trasy sešla o tři bloky dál, abych na něj mohla zírat. A taky možná i slintat. Sýr. Sýýýýýýr. Proč máme tak krátké a divně znějící slovo pro tak lahodnou, sytou a nádhernou věc. Tvrdý. Měkký. Zralý. Drsný. Krémový. Často smradlavý. Ještě jsem nenašla sýr, který bych nezbožňovala.

Má láska k sýru propukla již v dětství, kdy jsem sedávala v kuchyni s talířem pocukrované ricotty. Matka, světoznámá umělkyně, pracovala na svých skicách; v každém pokoji našeho starého domu jich bylo požehnaně. Jedla jsem jednu lžičku za druhou a vychutnávala si tu hříšnou pochoutku, zatímco jsme mluvily o ničem a o všem.

Jak jsem rostla, rostla i má vášeň pro všechno mléčné a mé chuťové obzory se rozšiřovaly stále dál. Jestli si vypěstuju alergii na laktózu, skočím do nejbližší řeky.

Často jsem přemýšlela, zda není nezanedbatelná velikost mého pozadí přímo úměrná mé vášni pro gorgonzolu. Jestli má chuť na eidam nemá na svědomí velikost mých stehen. Nejspíš ano. S velkými stehny a pořádným zadkem se dá žít. Ale bez roquefortu? Chraň Bůh!

Jak jsem se blížila k *la belle fromage*, cítila jsem vábení fontiny. *Pojď blíž, Natalie, polož svou něžnou hlavinku na polštáře z camembertu a přivíň na svou rozkošnou hrud' kus kozího sýra. A tady, Natalie – posad' se vedle anglického čedaru, je to drzoun, ale silný a schopný, po dlouhé cestě podzemím tě postaví na nohy...*

„Už nikdy nevynechám oběd,“ zamumlala jsem tiše pro sebe, zatímco jsem otvírala těžké dubové dveře s křišťalovým sklem.

„Tak ji tu konečně máme!“ zpoza pultu zazpíval hlas mého oblíbeného obchodníka Philippa.

„Má nádherná Natalie. Už jsem si dělal starosti! Bude skoro šest, už jsem se chystal zavřít!“

„Musela jsem dnes zůstat v práci o něco déle,“ usmála jsem se, nastavila tváře na dva polibky a zatvářila se zvědavě. „Jak jste věděl, že se zastavím?“ Protočil panenky způsobem, jaký si může dovolit jen Francouz, aniž by přitom vypadal hrubě. „*Être vénère*. Myslíte si, že neznám zvyky své nejlepší zákaznice? Každý pátek, pokaždé na cestě z práce. Prý *Jak jste věděl, že se zastavím...*“, mručel si Philippe pod vousy a obešel pult. Věděl, že ho budu následovat. Krámek byl téměř prázdný, nakupoval tu jen jeden další zákazník. Mladík v pletené čepici, z níž vykukovalo několik blondatých kudrlin. Jeho lahvové zelené oči se setkaly s těmi mými v odrazu ve vitríně. Na tvář se mi vplížil sotva znatelný úsměv, když jsem znovu pohlédla do vitríny po jeho levé straně a navázala oční kontakt.

Hodný chlapec, jen pojď blíž. Usmál se na mě v odraze a já předstírala, že to nevidím. Pohrávala jsem si s okrajem kabátu a prsty odhalovala klíční kost. Mladík položil svoji goudu, vzal do ruky sýrový kmen a ze způsobu, jakým ho držel, jsem poznala, že jsem trefila jackpot.

Hmm, že bych začala víkend rychlovkou? Bože, já jsem tak dobrá.

Bylo mi jasné, že jsem kolouška dostala přesně tam, kam jsem chtěla. Zamířila jsem k pultu, kde Philippe pořád ještě básnil o tom, jak dobře mě zná a jak pouze já dokážu ocenit jeho perfektní vkus. Vnímala jsem ho, ale mé oči přitom spočívaly na sýrovém ráji, který byl na obzoru.

Philippe se pyšnil nejen tím, že má jednu z největších nabídek francouzských sýrů (jak jinak), ale také tím, že nachází ty nejzajímavější a nejúžasnější sýry z lokálních mlékáren celého Severovýchodu. Znal moje oblíbence, věděl, co mi chutná, a věděl, co přímo miluju.

„Tak tedy, tohle musíte vyzkoušet. Celý týden byl vyprodaný, ale teď mi dovezli nový. Ochutnejte!“ Ochutnávala jsem to i ono, trochu tady a trochu jinde a prsty na nohou se mi kroutily rozkoší, když mi podával plátky ráje, které rychle mizely do mých roztoužených úst.

„Z tohotohle budete opravdu celá pif,“ zvolal a vytáhl nové kolo sýra z krabice. Tvářil se potěšeně.

„Celá paf, ne pif.“

„Oui, jistě.“ Naklonil se přes pult se lžící něčeho hustého a tučného.

Otevřela jsem ústa, Philippe do nich vložil lžící, a jakmile se dotkla mého jazyka, zasténala jsem.

Tu chuť znám. Sním o ní. Znovu jsem zasténala. Slyšela jsem slabé zakašlání a věděla jsem, že si Rychlovka s pletenou čepicí velice dobře uvědomuje zvuk, který jsem vydávala. Ani mě nenapadlo se začervenat – až příliš jsem si to užívala. Aby bylo jasno, užívala jsem si to, co jsem měla v puse.

Otevřela jsem oči a zjistila, že se Philippe široce usmívá, potěšený, že vybral přesně to pravé. Ten sýr mě odrovnával.

„Odkud je?“ zeptala jsem se a labužnický si olízla rty. Odpověď jsem znala už předem.

„Je to úplně nový sýr z malé mlékárny v Hudson Valley, Mlékárna Bailey –“

„– Falls,“ dokončila jsem, z mých rtů to slovo znělo jako pohlazení.

Znala jsem muže, který vyrobil tento sýr. Malá oprava: toužila jsem poznat muže, který vyrobil tento sýr. Poznat ho a *poznat ho*.

„Vezmu si ho,“ oznámila jsem Philippovi zastřeným hlasem. Otočila jsem se nalevo a spatřila onoho druhého zákazníka. Kluka, kterého jsem ještě před chvílí chtěla přivést domů na horečku páteční noci. Ta představa teď poněkud vybledla v porovnání s –

dlouhými opálenými prsty,
nádhernými silnými pažemi...

Ne ne ne. Počkej, až budeš doma a budeš si to moct pořádně vychutnat. Teď si nic nepředstavuj, běž rychle domů, než –

Kérky. Kérky po celých předloktích. Tetování pokrývá i bicepsy, které se schovávají pod tenkým bavlněným tričkem. Sahá ještě dál?

Vine se kolem krku a po zádech? Nebo dolů, plíží se trupem, kolem boků, až k –

Přestaň.

„Vezmu si všechny tři, Philippe. Můžete mi je zabalit?“ Promnula jsem si spánky. Zrychlil se mi puls. Zaplatila jsem, posbírala své dobroty a směrem k bývalému panu Úžasnému poslala úsměv, který říkal „promiň, dnes večer nic nebude.“ Tvářil se tak natěšeně, že skoro budil soucit.

Pospíchala jsem pryč z obchodu, sýr v hodnotě padesáti dolarů v podpaží, a zamířila rovnou domů. Potřebovala jsem se zbavit neodbytných představ, takže jsem zapnula svůj mentální soundtrack, který jsem si přehrávala skoro pořád.

To byl signál pro *Fireball* od Dev.

Počkat, vám v hlavě nehraje myšlenkový soundtrack?

Rychle jsem kráčela ulicí a byla si dobře vědomá mužských pohledů. Nepotřebovala jsem hledat svůj odraz ve výlohách – věděla jsem, jak vypadám. Dlouhé pružné vlasy byly jahodově blond a světlou irskou pleť jsem měla nejspíš ještě trochu zružovělou díky žhavým fantaziím. Mé tmavomodré oči, téměř indigové, zvýrazňovala na nose a tvářích sprška pih.

Tělo mi obepínaly tmavozelené zavínovací šaty, které zvýraznily mou souměrnou ženskou figuru. Neploužila jsem své velké tělo jen tak ulicemi: dávala jsem přednost neskutečně vysokým podpatkům, čím vyšším, tím lepším. Uměla jsem chodit po starých kočičích hlavách na Dolním Manhattanu a na podpatcích mi to šlo skoro líp než v teniskách. Mé zlaté peep-toe lodičky nebyly vůbec praktické, pokud vaším cílem ovšem nebylo vypadat fantasticky. A o to mi přesně šlo.

Ženy s velikostí XL nemají ukazovat nohy. Já to dělám. Nemají ukazovat výstřih. To dělám také. Ženy s velikostí XL mají nosit v zimě trenčkot, v létě dlouhé rukávy, a pokud se někdy ukáží v šatech s výstřihem, měli by zrušit Vánoce. Ženy s velikostí XL by se měly oblékat tak, jako by se omlouvaly za to, že zabírají příliš mnoho prostoru. Na tyhle řeči kašlu. Já zabírám prostor. Zabírám prostor ve městě, kde je prostor luxusním zbožím, a nikdy jsem se za to nikomu neomlouvala. A právě teď jsem si uvědomovala, kolik prostoru zabírám, když se nesu po Fourteenth Street za zvuku písně, která se mi přehrává v hlavě, s taškou plnou delikates a s vidinou své oblíbené kratochvíle.

S mlékařem Oskarem.

* * *

Když jsem odbočila do ulice, kde bydlím, vplížil se mi na tvář úsměv, který se objevil při každém návratu domů. Měla jsem neuvěřitelné štěstí, že jsem mohla žít právě na tomto místě a právě tímto způsobem. Holky mezi dvaceti a třiceti se v tomto městě považovaly za šťastné, když sdílely byt jen s dvěma dalšími dívkami, věděla jsem o spoustě z nich s ještě větším počtem spolubydlících. Já měla ten luxus, že jsem mohla žít sama – a navíc v bytě, který mi patřil, což bylo přímo neslýchané.

Tedy... Ve skutečnosti ho vlastnil můj otec. Byl však napsaný na mé jméno, takže podle mých pravidel byl můj. Opětovala jsem úsměv dýním a tykvím, které vesele vykukovaly z pískovcového schodiště. Do Halloweenu zbývalo jen několik týdnů a sváteční výzdoba už pohltila celé město. Mé boty klapaly po schodech a chumel bílých dýní se zatřpytil ve svitu pouličních lamp. Zažonglovala jsem s kabelkou a taškami, odemkla dveře a chvilku zírala na dům. Na třech patrech s půdou se nacházely tři oddělené byty, ten můj byl ve zvýšeném přízemí. Ostatní nájemníci tu žili celé roky a s péčí o budovu mi skvěle pomáhali. Zadní zahrada byla společná a půdu jsme využívali jako společný sklad.

V padesátých letech byla budova přestavěná z rodinného sídla na bytový dům, a spousta původních dřevorezeb a detailů zůstala zachována. Zachováno zůstalo i hlavní schodiště. Každý byt tak byl samostatnou jednotkou, která sdílela společné schody. U vchodu jasně zářilo nádherné medové dřevo s původním zrcadlem.

V rohu stál pyšně bronzový stojan na deštníky se starožitným slunečníkem, jehož rukojeť měla tvar papouščí hlavy – další ze sdílených položek. Dovnitř jsem vešla dveřmi, které otec zachránil ze skládky, když budovu před lety renovoval. Dveře z původní přestavby, která byla provedena levně, byly ošklivé, ploché a ocelové. Otec prohledával starožitnictví a nejrůznější skládky nábytku tak dlouho, až našel nádherné mahagonové dveře, které nejspíš pocházely z jiného pískovcového domu ve městě. Po jejich instalaci působila budova více domácky. Do domu, který byl postaven v pozdních 70. letech 19. století, se každopádně hodily mnohem víc.

Pronesla jsem své tašky obývacím s lesklými posuvnými dveřmi a důmyslně tvarovanými římsami. Prošla jsem jídelnou s kaštanovým obložením a zamířila do kuchyňky s mramorovými kachličkami a pracovní deskou z řeznického bloku. Položila jsem tašky, vyklouzla z bot a naslouchala relativnímu tichu. Říkám relativnímu, protože

skutečné ticho tady nikdy nebylo. Auta troubila na Bleeker Street, v dálce byla slyšet siréna a všudypřítomný šum 1,6 milionu lidí žijících na 35 kilometrech čtverečních.

Byl to skvělý den. Díky nekonvenčnímu, ale ďábelsky dobrému návrhu jsem získala nové klienty. Předě mnou byl celý víkend. Měla jsem tašku plnou delikátního sýra, který jsem si hodlala vychutnat, a hlavu plnou delikátních představ, které jsem si hodlala vychutnat také. Nalila jsem si sklenku červeného a nechala myšlenky odplout...

Oskar. Jmenuje se Oskar. Prozradila mi to má nejlepší kamarádka Roxie, která ho znala ze svého rodného maloměsta, kam se nedávno znovu přistěhovala. Její přítel žil na farmě vedle té Oskarovy. Dřív pro mě byl Oskar jen sexy mlékař, na kterého jsem si dělala zálsusk na farmářských trzích na Union Square. Ale později jsem mu úplně propadla.

Většinu svého dospělého života jsem mohla mít v podstatě každého, kdo se mi zamlul. V pubertě jsem své statné tělo skrývala za hlučnou pusou a pod velkými mikinami. Rozkvetla jsem až později. Kluky jsem si tehdy nikdy nepouštěla k tělu (a už vůbec ne pod svoji velkou mikinu). V prvéku na kuchařské škole (což bylo mimochodem poněkud nešťastné rozhodnutí vzhledem k mé schopnosti spálit vodu, zato jsem tam však potkala své dvě nejlepší kamarádky: Roxie a Claru) jsem se naučila zdůraznit své křivky a přirozenou krásu. Uvědomila jsem si, že sebevědomí je mnohem víc než malý zadek v těsných džínách.

První část svého dosavadního života jsem strávila jako pozorovatel, který svět zpovzdálí sledoval, aniž by se ho účastnil. Obzvlášť pokud šlo o muže. Sledovala jsem své kamarádky potýkat se s nástrahami vztahů a viděla jsem, jak z nich kluci vycházeli vítězně, obzvlášť pokud dívky chybělo sebevědomí. O vztazích žen a mužů jsem se tak toho spoustu naučila a všechno jsem si zapamatovala. Měla jsem jednoho přítele, jen jednoho, a když náš vztah skončil, skončil špatně. Málem mě to zničilo, a když jsem se konečně znovu nadechla, rozhodla jsem se, že už nikdy nedopustím, aby nějaký muž určoval, kým jsem. Z náhlého popudu jsem se zapsala do kuchařské školy a přestěhovala se na druhý konec země, kde jsem našla novou rodinu – přátele, kteří mě přivítali s otevřenou náručí.

Nikdo mě tam neznal. Nikdo neznal mou minulost a nevěděl, že jsem byla ošklivé káčátko. Ve škole, kde každý miloval kachní sádlo

stejně tak jako já, se nikdo nepozastavil nad hezkou (to byla pro mě novinka) buculkou, která si teprve nacházela své místo v životě.

Když jsem konečně našla sebevědomí, využila jsem svůj ostrý jazyk (vybroušený roky břitkého humoru) a překvapivě dobrý vzhled (který byl kombinací keltských genů mé matky a vikingského zjevu mého otce) a využila každý trik, který jsem za ta léta odpozovala, k získání opačného pohlaví.

Jakmile jsem přišla někam, kde mě nikdo neznal, rychle jsem zjistila, co na koho platí. Našla jsem v tom jistý druh potěšení. Zaměřila jsem se na nejpěknějšího mužského v místnosti a přešla do útoku. Ženy s velikostí XL by měly být nesmělé. Měly by být plaché. Měly by být vděčné za jakoukoli pozornost od muže, a pokud se jim pohledný chlap věnuje, měly by se cítit poctěny.

Na tyhle řeči já kašlu. Nejhezčí chlapy jsem si vodila domů, kdykoli se mi zachtělo. Sebevědomí v tom hrálo zásadní roli. Co když prostě vejдете do místnosti vyzbrojené vědomím, že můžete mít každého? Potom opravdu každého mít můžete.

Navíc jsem měla výstavní poprsí. Což nemohlo nikdy uškodit.

Čas, který jsem během dospívání ztratila, jsem si bohatě vynahrádila. Randila jsem o sto šest a zjišťovala, co se mužům líbí a co milují. A když mi začalo být jasné, že kariéra v kuchařském oboru mi souzena není, rozloučila jsem se svými novými nejlepšími kamarádkami, sbalila kufry a zamířila na východ. Přistála jsem zpět na scéně Manhattanu, vybalila sebevědomí a špetku drзости spolu s novými sexy hadříky a rozhodla se, že to v New Yorku rozjedu ve velkém. Přijali mě sice na Kolumbijskou univerzitu, místo toho jsem se ale rozhodla hrát si na kuchařku v Santa Barbaře. Když jsem se vrátila, zapsala jsem se na vysokou a objevila svůj dosud nevyužitý talent pro psaní krátkých a vybroušených textů. Strávila jsem tam čtyři roky, které jsem zakončila titulem z marketingu. Randila jsem téměř nonstop a absolvovala jako premiantka. Mohla jsem si vybrat práci v několika newyorských reklamních agenturách.

Hmmm, muži v oblecích. Milovala jsem to.

Milovala jsem muže a nestyděla se, že si to užívám. Nechtěla jsem se vdávat a nehledala jsem někoho, kdo by se o mě staral – a rozhodně jsem nechtěla nikoho, kdo by mě doma uvázal u plotny. Svůj život jsem si vychutnávala plnými doušky.

Jestli jsem někdy narazila na pitomce? Jistě, s tím se musí počítat. Jsou na světě krásní chlapi, kteří jsou naprostí kreténi? Samozřejmě.

Ale místo abych jim ustupovala, razila jsem si cestu skrz. Chtěli mě, potřebovali mě... a já se postarala o to, že píchat velkou holku jim už nikdy nepřipadalo jako akt milosrdenství.

Byla jsem sebejistá v přítomnosti mužů všech velikostí, tvarů, barev a politických přesvědčení. Pyšnila jsem se znalostí opačného pohlaví, a když jsem byla s mužem, nikdy jsem mu za to nebyla „vděčná“ ani necítila, jaké „mám štěstí“.

Jednou jsem zaslechla jednoho krasavce říkat, že tlusté holky skvěle kouří, protože se potřebují ujistit, že za nimi mužský zase přijde. Ten chlap mi to dělal pusou třikrát denně po celý dlouhý týden a já jeho ptáka nevzala do pusy ani jednou. To *on* měl štěstí. *On* mi byl vděčný. Já jsem se jen smála.

Svůj čas jsem věnovala tomu, abych se stala jedním z nejmladších top manažerů v oboru reklamy. Noci jsem zasvětila věcem, o kterých se mi dříve ani nesnilo. Zjišťovala jsem, co na chlapy platí, a vodila si je domů. Z jednoho se mi však roztrásla kolena pokaždé, když jsem viděla jeho nádhernou tvář a slyšela jeho krásný hlas pronést jedno božské slůvko. Každý týden na farmářském trhu. Od první chvíle, kdy na něm spočinul můj zrak, jsem toužila, aby na něm spočinula i moje stehna. Moje stehna. Na jeho ramenou. Zasáhla mě intenzivní vlna chtíče. Před několika měsíci jsem navštívila svůj oblíbený farmářský trh. Prošla jsem své oblíbené stánky a popovídala si s některými výrobci, které jsem znala, protože jsem tam chodila téměř každou sobotu. Mou pozornost tehdy upoutal nový stánek – Mlékárna Bailey Falls, Hudson Valley, New York. Měla jsem za to, že jsem narazila na nový zdroj dobroučkových lokálních mléčných pochoutek. Zamířila jsem tedy směrem ke stánku, k němuž mě lákal křídový nápis slibující máslo, mléko, smetanu a... ach!

Za pultem stál ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy v životě viděla. Metr devadesát naprosté nádhery. Jeho pleť byla temně nazlátlá, opálená, ale s nádechem světlejšího karamelu. Husté kaštanově hnědé vlasy byly stažené něčím, co vypadalo jako kožený řemínek, ale několik neposlušných vln rámovalo ostře řezanou tvář. Dokonale ležérní účes by v každém slušném holičství stál čtyřicet dolarů, ale chápete, on si jen ráno vlasy stáhl do culíku a šel.

Hluboko posazené šedomodré oči zářily pod hustým obočím, z nichž jedno uprostřed protínala jizva. Připomínal Dylana McKaye. Až na to, že by Dylana McKaye hravě porazil svým culíkem. Jeho tmavé rysy v kombinaci se zlatavou pleť připomínaly sluncem

zalité ostrovní pláže a vlny Jižního Pacifiku. Chtěla jsem na nich surfovat.

A tetování! Svatá matko všech jehel, to tetování! Přes celý trh jsem mohla vidět vír červené, zelené, oranžové a černé. Kérky vytvářely na pažích rukávy, které končily akorát nad zápěstím.

Už jsem chodila se špatnými hochy a sama nebyla žádné nevinátka. Ale tenhle... ten byl prostě... hmm. Zkřížte špatného hochu s modelem, přidejte špetku fotbalisty a velkou lžící tichomořské vášně a pak můžete, jenom *možná*, ocenit lechtivý sen, který přede mnou stál na trhu.

A potom – ach, bože – vytáhl vysokou láhev čistého bílého mléka z chladicího boxu, otočil uzávěrem a pil hlubokými doušky. Paží si otíral ústa.

„Dobry –“

„– bože,“ dokončila jsem za ženu, která vedle mě stála s otevřenými ústy a která měla stejné štěstí, že mohla být svědkem té nádhery.

„Na nebi.“ Přidala se k nám třetí kolemjdoucí se spadlou čelistí, tentokrát vysoká žena, která vypadala jako burzovní makléřka a která měla ústa otevřená ve zbožném úžasu.

Okamžitě jsem se štípla, protože jsem si byla jistá, že jsem někde usnula a právě zažívám nádherný, ale neskutečný sen.

Au. Nebyl to sen.

Začala jsem se rozhlížet a hledat skrytou kameru, protože to musel být nějaký vtip. Město New York by nikdy nenechalo někoho tak krásného pobíhat volně po ulicích, mohlo by to způsobit paniku.

Dvě ženy, které zíraly spolu se mnou, se už zařadily do fronty, takže byl čas zaútočit dřív, než si na něj udělá nárok někdo jiný. Napřímila jsem se do plné výšky a byla ráda, že jsem si dnes ráno vzala na sebe něco ležérního a sexy. Měla jsem splývavé hedvábné letní šaty, které vypadaly trochu jako přehoz přes plavky, trochu jako noční košilka a které byly víc než jen trochu sexy. Pohodila jsem vlasy na stranu, zhluboka se nadechla a nesla se k jeho stánku.

Čekala jsem ve frontě. Prohlédla si nabídku zboží. Byla jsem přesvědčená, že ještě před polednem budeme v horizontální poloze. Ochutnala jsem několik vzorků, které důmyslně připravil pro zákazníky. Cítila jsem sladkou chuť jetele v krémovém camembertu, ochutnala lahodně ponurý sýr Stilton a byla jsem uchválena silou čedaru, abych si nakonec vybrala rozkošný brie. Byla jsem přesvědčená, že před půlnocí budeme ve *vertikální* poloze. Pozorovala jsem